
Údolí naděje

Matylda si lehla vedle Tommyho a vystavila se hřejivým paprskům slunce. Konečně se přestala třást a šaty jí oschly. Nejraději by tak zůstala ležet celý den, protože neměla skoro žádnou sílu a celé tělo ji bolelo, ale musela se pokusit najít cestu zpátky ještě před setměním. Vyškrábala se na nohy a pomohla vstát Tommymu.

Rozhlédla se kolem sebe. Při pohledu na hučící proud nedokázala pochopit, že ještě žijí. Dostat se na druhý břeh bylo nemožné, takže jim zbývala jediná cesta přes les před sebou. Vypadal ale tak neproniknutelně. Jak jen najde cestu zpátky? Tommy na ni upíral své velké oči plné strachu. Pokusila se na něj usmát, ale rty se jí odmítaly roztáhnout.

Rozhodla se jít proti proudu řeky až k místu, kde do ní spadli. Postupovali však jen velmi pomalu. Půda byla kamenitá, Matylda šla bosa a Tommy měl jen jednu botu. Když ušli asi půl míle a dostali se k místu, kde se podle Matyldina předpokladu zřítily dolů, vyšplhali se po svahu nahoru. Avšak namísto mýtiny, kterou Matylda očekávala, před sebou spatřili jen hustý les.

Matyldu opustila odvaha. Nejraději by své zklamání vyjádřila hlasitým řevem, ale v Tommyho očích četla tolik důvěry v to, že je oba zachrání. Potřeboval ji a ona ho nesmí zklamat.

Bylo pracné prodírat se hustou vegetací. Matyldě brzy krvácely nohy a stále znovu si z nich musela vytahovat trny. Po čase dorazili ke srázu propasti. Právě tohle měl Connor na mysli, když ji varoval před nebezpečnými útesy. Matylda pevně sevřela Tommyho dlaň.

Stále napínala uši, zda neuslyší hlasy lidí, kteří je hledají. Ale kromě ptačích skřeků byl les hrozivě tichý. Jejich vlastní volání o pomoc se rozléhalo bez jakékoli odezvy, takže s ním nakonec přestali.

Občas je vystrašil klokan nebo emu, kteří se ale hned dali na útěk. Přesto byla pro Matyldu jejich přítomnost v lese útěchou, protože se alespoň necítila tak opuštěná.

Pohled na hada vyhřívajícího se na slunci ji ale naopak vyděsil. Uvědomila si, kolik nebezpečí na ně v lese číhá.

„Mám hlad,“ kňoural Tommy. Rovněž Matyldě už kručelo v břiše. Už nějakou chvíli se rozhlížela po něčem k jídlu, ale bohužel bez úspěchu. Snažila se chlapce utěšit, ale ten odmítal jít dál. Matylda mu líčila, že si vlastně hrají na schovávanou a strýc Connor, Patsy a jeho sourozenci je hledají. Věděla, že si teď o ně všichni v penzionu dělají velké starosti, a spoléhala se na to, že už po nich pátrají.

Zvolna se ochlazovalo. Stíny se prodlužovaly a snášela se tma. Mají snad v lese strávit noc? Strašná představa! Dorazili ke svahu, z něž mohli pozorovat západ slunce za vzdálené vrcholky hor. Matylda zoufale zírala na stovky mil divočiny. Jak je tu může někdo najít? Po tváři se jí koulely slzy, ale chvatně je utřela a sevřela Tommyho dlaň pevněji. Po západu slunce se rychle setmělo. Matylda věděla, že ve tmě nesmí v žádném případě jít dál, musela proto najít nějaké místo, které by jim poskytlo ochranu při spánku. Opatrně se sunuli kupředu, když tu náhle před sebou spatřili chlupaté zvíře o velikosti kočky. Byl to kunovec pojídající nějaký plod. Kolem se na zemi povalovaly další nažloutlé plody.

Rozhodla se, že je ochutná, sehnula se, našla nenačatý plod a odvážně se do něj zakousla. Její pohyb zvíře zaplašil. Dužina plodu chutnala hořce, ale Matylda byla tak vyhladovělá, že jí to nevadilo. Také Tommy jeden plod zvedl a bez protestů snědl. Pak spolu nasbírali všechny plody, které našli, posadili se na spadlý strom a pustili se do jídla.

Matylda se stále rozhlížela po nějakém vhodném místě k přenocování. Ve snášejším se soumraku objevila velmi tlustý povalený kmen, v jehož horní rozpadající se části byl otvor dostatečně velký, aby do něj ulehli. Matylda z dutiny vybrala tlející listí a oba se do ní odvážně uložili. Tommy se stulil do její náruče a za pár minut upadl do hlubokého spánku.

Matylda však usnout nedokázala. Pozorovala, jak z listoví mizí poslední denní světlo, a ustrašeně naslouchala cizím zvukům. Všude kolem se ozýval

šramot a šustění. Noční zvířata se vydávala za potravou, les se probouzel k životu. Také nahoře ve větvích se pohybovala nějaká zvířata. Snad possumové? Matylida viděla, jak jim ve tmě žhnou oči. Zdálo se jí, že rozeznává i nějaké ptáky, ale rychle jí došlo, že to musejí být netopýři. Přestože si myslela, že strachem nezavře oči, někdy během noci přece jen usnula.

Probudila se s výkřikem, protože jí něco přistálo na obličejí. Roztřesená hrůzou si setřela nějakého brouka, možná pavouka, a široce rozevřenými očima zírala do tmy. Pohladila Tommyho, který se v její náruči jen nepatrně pohnul. Nahoře ve stromech viděla pár svítících očí. V měsíčním světle rozeznala, že patří vačnatci zvanému kusu liščí. Zvíře začalo ohlodávat nějaký plod a semínka z něj dopadala na zem všude kolem místa, kde Matylida s Tommym nocovali.

S úlevou vydechla. „Tak tos byl ty, ty uličníku,“ zamumlala, když si uvědomila, že právě tohle ji probudilo. Její pohled putoval k obrovské pavučině, jejíž hedvábná vlákna se leskla v měsíčním svitu. Je to přímo umělecké dílo, pomyslela si Matylida uznale, ovšem jen do chvíle, než spatřila jeho tvůrce. Po zádech jí přeběhl mráz. Ještě nikdy v životě neviděla tak obrovského pavouka!

Ten pohled v ní oživil myšlenky na všechny hmyz v okolí a ihned měla pocit, že jí něco leze po zádech. Dutina stromu byla tvrdá a místy mazlavá. Matylida se pokusila pohnout, ale nebylo to možné, protože na ní ležel Tommy. Bolely ji všechny kosti a kručelo jí v břiše. Navíc měla hroznou žízeň. Snažila se nemyslet na to, co se s nimi stane, jestli je nenajdou.

Hodiny ubíhaly. Matylida znovu zadřímala. Náhle se jí něco otřelo o nohy. Vyděšeně otevřela oči a uviděla skákat pryč malého klokana. Už se rozednilo a ve větvích zpívali ptáci. Matylida opatrně zvedla Tommyho a se záupněm se posadila. Tělo měla zatuhlé a celé bolavé. Tommy si zívá. „Chci za maminkou,“ kňoural.

„Dnes už tvoji maminku určitě najdeme,“ těšila ho Matylida. V puse měla sucho a hlava ji bolela, což byly neklamně příznaky nedostatku tekutin. „Pojď, Tommy, najdeme si potůček a napijeme se,“ vyzvala chlapce. Posbírala pár plodů, které zvířata v noci shodila ze stromů, a strčila si je do kapes, které naštěstí zůstaly zachovány. Šli asi hodinu. Matylidu přišerně bolela rozedraná chodidla, ale zařala zuby a šla dál. Také Tommy si stěžoval na bolest a rty měl rozpraskané. Matylida se ho snažila povzbudit. Náhle se jí zdálo, že slyší zurčení vody.

„Slyšíš to, Tommy?“ zvolala vzrušeně. „Někde tady musí být potok.“

Šli po zvuku a brzy dorazili k potůčku s křišťálově čistou vodou. Bez sebe šťastím k němu poklekli, nabírali vodu do dlaní a lačně ji hltali. Matyldě připadalo, že nic lahodnějšího nikdy v životě nepila. Vytáhla z kapsy plody, omyla je a rozdělila.

„Chci toust,“ kňoural Tommy a nabíral k pláči.

Pohladila ho po hlavě. „Já taky, Tommy, ale nejprve se musíme vrátit domů.“

Po jídle ponořila Matylda nohy do potoka a pořádně si je umyla. Studená voda dělala bolestivým ranám dobře a osvěžila jí celé tělo. Sundala Tommymu jeho zbylou botu a taky mu umyla nohy. Vesele se cákal ve vodě, postříkal Matyldu, až byla celá mokrá, a smál se jejímu překvapenému obličejí. Byl to jeho první smích od chvíle, kdy zabloudili. Jeho dětská nevinnost a schopnost se navzdory všem útrapám upřímně radovat Matyldu dojaly až k slzám. Honem si postříkala tvář vodou, aby si jich Tommy nevšiml.

U potoka pak dlouze poseděli. Ale napořád zde zůstat nemohli, i když tu alespoň měli co pít. Matylda horečně přemýšlela, kterým směrem se vydat. Měla strach, aby nechodili v kruhu, netrpěli žízní a nepadli z útesu. Kéž by si alespoň mohli rozdělat oheň! Kouř by jejich zachránce upozornil na to, kde jsou. Ale bez zápalek by oheň zapálit neuměla.

Tommy náhle se smíchem ukázal do křoví. Pozorovala je koala s mládětem na zádech. Výraz její tváře působil skoro zvědavě.

„Smím si ji pohladit?“ zeptal se Tommy.

„Asi se k nám neodváží,“ vysvětlila mu Matylda. „Ale je opravdu roztočilá.“

Pár minut se dívali na koalu, která jim pomohla zapomenout na jejich zoufalou situaci. Matylda se však rychle vrátila do reality, když si Tommy postěžoval, že ho bolí břicho. Co když ty plody, které ráno snědli, byly jedovaté? napadlo ji. Vtom Tommy vyskočil a rozběhl se ke křoví. Matylda neměla s dětmi žádné zkušenosti a nevěděla, jak se má zachovat. Ale chlapec už si poradil sám. Sundal si kalhoty a dřepil si za strom. Po chvíli se vynořil s výrazem úlevy ve tváři.

Den byl nadmíru horký. Pozdě odpoledne je už zase mučila velká žízeň. Trvalo jim hodiny, než našli malý potůček, který nabízel dost vody na utišení žízně. S každou minutou ztrácela Matylda naději na záchranu. Hromádka vy-

bledlých kostí, byt' zvířecích, její obavy ještě zesílila. Když v lese nedokáže přežít ani zvíře, což teprve oni?

Tommy se pohyboval stále pomaleji, až si nakonec sedl na zem a odmítal jít dál. Matylda ho zkusila vzít na záda, ale byla sama příliš hladová a vysílená, než aby ho dokázala unést.

Lehli si vedle sebe na zem a opřeli si hlavu o padlý strom, aby si trochu odpočinuli. Tommy zavřel oči a okamžitě usnul, zato Matylda nedokázala samými obavami zamhouřit oka. Viděla před sebou titulky v sydneyjských novinách hlásající: *Dcera z přední rodiny zahynula s malým chlapcem v Modrých horách*. Možná se po její smrti prozradí její tajemství. *Autorka románu Útěk od lásky přišla o život v Modrých horách*.

„To já můžu za to, že jsme zabloudili,“ šeptala spícímu Tommymu. „Měla jsem dávat pozor, abych neztratila směr, když jsem za tebou utíkala do lesa.“ Rozeštkala se, pak se ale její sebelítost proměnila v hněv.

„Takhle nechci zemřít,“ zašeptala vzdorovitě. „A tvůj život ještě ani pořádně nezačal, Tommy. Nesmíš tady zahynout! Za žádnou cenu!“ Něžně ho pohládila po tělíčku. „Odpočiň si, pak půjdeme dál.“

Den se zvolna chýlil ke konci a ochladilo se. V zetlelém listí lezli různí brouci a odvážili se i na Tommyho. Matylda ale nad malým bděla, i když byla sama velmi unavená, a odmetala je ze spícího dítěte. Myslela na svůj hezký pokoj v penzionu a zvláště na svoji pohodlnou postel. Přísahala si, že už nebude brát prosté věci ve svém životě za samozřejmost.

Konečně se Tommy převalil na bok a otevřel oči.

Matylda na něho něžně pohlédla. „Pojď, Tommy, do setmění máme ještě asi hodinu,“ řekla mu mile. Chlapec se však odmítal postavit a Matylda musela vynaložit veškeré svoje přesvědčovací umění, aby ho přiměla jít dál. Avšak právě když se chystali vykročit, objevila Matylda v hnijícím listí na zemi hnědou zmiji. Vyděšeně chytila Tommyho za ruku. Zmije se plazila směrem, kterým chtěli jít i oni. Její kmitající jazyk a černé oči Matyldu k smrti vyděsily.

Co kdyby na ni v šeru šláplí? Cítila, jak v ní narůstá panika. Srdce jí bušilo, kolena se jí podlamovala a opustila ji veškerá odvaha. Klesla na zem, opřela se o strom, vzala Tommyho na klín a láskyplně ho sevřela do náruče. Pak pevně zavřela oči, aby jí z nich neukápla ani slza. O chvíli později chlapec opět usnul.

Matylda se chvěla. Cítila se tak slabá, že nevěděla, jak se příští den zase postaví na nohy. Přinutila se myslet na svoji rodinu, která netušila, v ja-

kém nebezpečí se Matylda nachází. Alespoň této starosti zůstali její nejbližší ušetřeni!

Ale myšlenka na to, že už je neuvidí, se jí do srdce zarývala jako dýka. Po tvářích jí kanuly slzy. Pak pomyslela na Bradleyho. Jestlipak bude smutný, až se dozví, že zahynula v divočině? Zřejmě ano, i když ne tolik, jako kdyby byli svoji.

V myšlenkách se vrátila ke Connorovi. Ke svému údivu si uvědomila, jak bolestná je pro ni představa, že by ho už nikdy nespátřila. Dovolila si vzpomínku na jeho něžné polibky v zahradě zalité měsíčním svitem. Když zavřela oči, skoro cítila šimrání jeho vousů a jeho měkké rty na svých ústech. A pojednou si uvědomila ironii své situace. Ještě před několika dny se obávala, aby jí Connor nezlomil srdce. Jak jen byla hloupá! Co je zlomené srdce ve srovnání s tím, když je v sázce život?

Proč se musela dostat do životně nebezpečné situace, aby si uvědomila, jak cenný je každý okamžik něžnosti? Dokonce stojí i za to riziko, že ji někdo zase učiní nešťastnou. Ten nádherný okamžik mezi dvěma lidmi, kteří v sobě najdou zalíbení, stojí za všechnu tu bolest. Ano, našla v Connorovi zalíbení. „Kdy se ze mne vlastně stal takový zbabělec?“ pronesla nahlas.

Prostě ho musí znovu vidět. Byla si naprosto jistá, že Connor zorganizoval pátrací skupinu. On i jeho sestra jsou pravděpodobně bez sebe strachem stejně jako Patsy a Dorothy.

Ach, Dorothy! Zítra jsou její devadesáté narozeniny. Stařenka se těšila na malou oslavu, která se však za těchto okolností určitě konat nebude! Jestli se Tommymu něco stane, zůstane ten den navždy zapsaný v paměti jako den jeho smrti. To nesmí připustit!

Pozvolna upadala do polospánku. Zdálo se jí, jako by slyšela hlasy, nedokázala však otevřít oči. Zřejmě už blouzní. Když ji v nose zašimrala lahodná vůně jídla, byla si jistá, že si s ní jen zahrává její mysl. Slyšela praskání ohně. Cítila kouř. Ten kouř jí najednou připadal velmi skutečný.

Rázem byla bdělá. Zdálo se jí snad jen, že zabloudila v lese? Ne. Stromy v bledém světle ranního rozbřesku byly skutečné. Nebyl to žádný sen.

Jediné, co si nedokázala vysvětlit, byla vůně jídla ve vzduchu. Snad jsem už zešlela, pomyslela si. Probudila Tommyho, aby se mohla postavit. Točila se jí hlava a tělo měla ztuhlé. Protáhla si paže, zarazila se však uprostřed

pohybu. Jen pár metrů od ní, na druhé straně kmene, za kterým spali, byly zřetelné pozůstatky ohniště.

Copak stále ještě sní? Pomohla Tommymu přelézt kmen a pak jej sama následovala. Vskutku si nic nenamlouvala! Někdo si tady jen kousíček od nich rozdělal oheň. Zoufale zasténala. Mohli být zachráněni! Všimla si Tommyho zmateného pohledu a rychle se ovládla. Nesmí ho ještě víc vystrašit. Zavolala hlasitě o pomoc v naději, že ten, kdo rozdělal oheň, je někde poblíž. Ale nedostala žádnou odpověď.

Prohlížela si pozůstatky ohně a přemýšlela, zda se dá ještě rozdmýchat. Ke svému překvapení objevila zbytek pečeného masa, které pomocí klacíku vyštouchla z popela. Odfoukla z masa popel, rozdělila ho na kousky a jeden podala Tommymu. Srdnatě se do masa zakousla. Chutnalo trošku po popelu, ale to jí nevadilo. Nevěděla, z jakého zvířete pochází, ale bylo skvostné. Také Tommy si očividně pochutnával.

Když dojedli, vysvětlila Matylda Tommymu, že se musejí vydat hledat lidi, kteří tady rozdělali oheň. Chlapec teď měl více sil, a tak ho Matylda vzala za ruku a vydali se opět na cestu. Po několika krocích před sebou uviděla něco krvavého. Při bližším pohledu usoudila, že je to hlava hada. S odporem se odvrátila.

V témže okamžiku si dala věci do souvislosti. Jedli maso. To maso bylo z nějakého lesního zvířete. Co na tom, že to byl had?

Šli dál. Matylda se občas zastavovala a volala do lesa, ale odpovědi jí bylo jen ticho. Rozhodla se, že bude raději šetřit silami.

Po dlouhém pochodu zaznamenala nedaleko před sebou nějaký pohyb. Asi deset metrů od nich kráčel lesem Aboridžinec. Byl mladý, téměř nahý a v ruce třímal oštěp. Matylda se zastavila a horečně přemýšlela, co má dělat. Potřebovala jeho pomoc, ale taky jí naháněl strach. Náhle se k ní obrátil obličejem. Jeho výraz nic neprozrazoval.

„Ahoj,“ řekla Matylda opatrně. „Ztratili jsme se a už dva dny bloudíme v lese. Mohl byste nám pomoci dostat se zpátky do Blackheathu?“

Muž jí neodpověděl. Odvrátil se od nich a odcházel. Zjevně nepochopil jejich situaci. Matyldy se zmocnila panika.

„Prosím, nechodte pryč!“ volala za ním. „Zabloudili jsme. Pomozte nám!“

Vlekla Tommyho za sebou a běžela za mladíkem, ale ten za několik okamžiků zmizel, jako by se do země propadl.

Matylda propukla v pláč a Tommy se taky rozvzlykal. Snažila se uklidnit. „Nic se neděje,“ vyrazila ze sebe a otřela chlapci slzy z jeho pihovatého obličejíčku. „Zvládneme to. Najdeme cestu domů, slibuji.“ Toužila moc po tom, aby sama svým vlastním slovům věřila.

O pár hodin později se už nedokázala bránit svému zoufalství. Byla přesvědčená, že je nikdy nenajdou a že zacházejí stále hlouběji do lesa. Vyčítala si, že za všechno může jen ona sama, a tížily ji výčitky svědomí.

Také Tommymu očividně ubývalo sil. Byl hladový a vyčerpaný. Už dlouho se neptal na maminku ani neplakal. Matylda si o něj dělala vážné starosti. Rozhodla se udělat další přestávku a posadila se. Tommy jí sedl na klín a ona ho objala. Už mu nedokázala slibovat, že všechno dobře dopadne. Ale teprve když chlapec usnul, dala průchod svým slzám.

Mezi vysoké stromy se vkrádaly odpolední stíny. Ochladilo se a Matylda se už nyní obávala noci, kterou bezpochyby opět stráví v lese. Se spícím dítětem v náručí upadla do dřímoty i ona. Když oči znovu otevřela, byla všude kolem černočerná tma. Měsíc nebylo vidět, dohlédla jen ke stromům v bezprostřední blízkosti. Připadalo jí, jako by se les semkl těsně kolem nich, aby je udusil. Zírala do tmy a dech se jí úžil.